

bejde sættes i Gang. De nærmere Regler for denne Paaligning, for saa vidt der er fundet Anledning til at opstille dem allerede nu i § 3, skyldes Indenrigsministeriet, der, som øverste Kommunalautoritet, var nærmest til at sige sin Mening om, hvorledes sligt burde affattes. Kun de sidste 3 Linier, der maa anses for en selvfølgelig Redaktion, har jeg paa egen Haand under Forhandlingen i Folketinget faaet indført.

Med disse Bemærkninger skal jeg, mine Herrer, tillade mig at anbefale Forslaget principalt uforandret, som det foreligger, subsidiært i den anden af et Mindretal i Folketinget anbefalede Skikkelse til det høje Tings velvillige Modtagelse og snarest mulige Gennemførelse.

Lunn: Den højtærede Minister har jo saa sagligt, grundigt gennemgaaet Lovforslagets Realiteter, og jeg har paa dette Omraade ikke nogen Modsigelse at fremføre. Skønt jeg nu overfor hans personlige Betragtninger, hvor de kom til Syne, navnlig i Slutningen af Foredraget, har den største Tilskyndelse, den største Fristelse til at imødegaa dem Punkt for Punkt, skal jeg afholde mig fra dette, dels af Hensyn til Tingets Tid, dels fordi jeg ikke har nogen Tro paa Nytten af den Slags udpenslede Foredrag eller reale Udviklinger ved første Behandling af en Sag, som alle ere enige om maa faa sit Fremme i et alvorligt Udvalgsarbejde. Jeg gør det saa meget mere, som dette Ting i ganske særlig Grad er uforberedt paa denne Sag, fordi Tinget ganske naturligt tænkte sig, at det vilde gaa med denne som med de fleste Sager af den Natur, der blive forelagte Folketinget, at de komme til Landstinget i en enstemmig Affattelse, saa at Landstinget ikke har meget andet at gøre end at læse Korrektur paa Lovforslagene. Her er sket det uhørte, at Sagen kommer under ganske andre Forhold. Lovforslaget kommer, vedtaget af kun 51 Medlemmer af Folketinget, hvorfor jeg ikke antager, at jeg fra min ærede næstnærmeste Nabo (Madsen-Mygdal) denne Gang skal høre, at da Sagen er vedtagen med Enstemmighed i Folketinget, saa er der særlig Anledning for Landstinget til at skænke den hurtig Fremme og lade den gaa, som den er kommen. Lovforslaget er, som sagt, vedtaget i Folketinget med 51 Stemmer, af lidt over Halvdelen af det ministerielle Parti og 13 Socialdemokrater. Dette maatte ganske naturligt komme bag paa Landstinget, og vi have derfor ikke kunnet være forberedte paa

det. Om end nogle enkelte af os have kunnet sætte sig ind i Sagen, saa vil den store Del af Landstinget ikke have kunnet det, og derfor finder jeg det ganske uforholdt, fra mit Standpunkt set, her ved første Behandling at foredrage Sagen, saaledes som jeg har opfattet den, idet jeg igen henviser til, at den maa gennemgaa en alvorlig Udvalgsbehandling her i Tinget.

Jeg gaar altsaa over til, som Ordfører for Højre, at forklare, hvorledes vi se paa Sagen, og det maa jeg gøre med al Reservation, fordi jeg, som allerede udviklet, erkender, at Sagen er uforberedt for os. Vi have ikke noget Standpunkt, vi anse det for under vor Værdighed at stemme Øst eller Vest paa et saa usikkert Grundlag som det, der hidtil har foreligget for os. Men naturligvis, vi tilsige Ministeriet den alleryderste Omstændelighed, Nøjagtighed og Grundighed i den Undersøgelse, vi skulle anstille, og vi tilsige det vor Støtte til at finde det rette og det bedste Resultat. Jeg tør for mit personlige Vedkommende sige, at jeg har en Mening om, hvilket af de to Forslag jeg vil foretrække, men jeg tør ikke sige det samme paa min Gruppens Vegne. Jeg vil altsaa ikke betage den højtærede Minister hans Haab om, at han kan gennemføre sit Forslag i dette høje Ting. Kan han give tilstrækkelig gode Grunde for det, er jeg ganske sikker paa, at Højre vil følge ham. Det er ikke mange Dage siden, jeg stod her som Ordfører for Højre angaaende et ministerielt Forslag og paa Højregruppens Vegne tilsagde Ministeriet vor bedste og varmeste Støtte for Forslaget. Det kan jeg ikke tilsige Ministeren i denne Sag, men jeg gentager, jeg tilsiger ham den allerloyaleste Behandling af Forslaget, og skulde han kunne forelægge tilstrækkelig gode Grunde for sin Opfattelse, vil den ganske sikkert blive gennemført ogsaa ved Højres Bistand. En saadan Samvittighedsfuldhed i Behandlingen af Forslaget maa Højre vise allerede af Hensyn til Forsvarsagen. Nu ville ærede Medlemmer maaske forundre sig over, at den kan komme til at spille en Rolle i denne Sag; paa den anden Side vil Tinget vel være forberedt paa, at herefterdags spiller den en Rolle i enhver Sag, som kommer for, naar Sagen da er af nogen Betydning, og vi maa virkelig fra Højres Side tage dette Hensyn med den yderste Samvittighedsfuldhed. Nu er det mig en Trøst at kunne meddele og kundgøre for ærede Medlemmer, som ikke have fulgt saa meget med Sagen, at ved anden Behandling i Folketinget af denne Sag stemte baade Konseilspræsidenten,